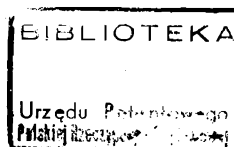

12 marca 1926 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY E 056,67/02

Nr 3095.

Kl. 68 a 100.

Zdzisław Frendzel
(Warszawa, Polska).

Kłódka skrzynkowa.

Zgłoszono 1 marca 1922 r.
Udzielono 30 września 1925 r.

Wszystkie różnorodne kłódki mają ten ogólny brak, że skobel, na który się je zawiesza, jak również część kłódki, chwytająca za takowy, są łatwo dostępne i mogą być przecięte lub wyrwane. Drugim warunkiem, jakiemu winna odpowiadać dobra kłódka, jest trudność dobrania klucza. Jak pod pierwszym, tak i pod drugim względem niżej opisana kłódka usuwa wady obecnie stosowanych kłódek.

Przedstawiona jest ona na załączonym rysunku na:

- Fig. 1 — w przekroju podłużnym,
- fig. 2 — w przekroju poprzecznym,
- fig. 3 — w widoku z góry,
- fig. 4 — w tymże widoku przy innem zastosowaniu kłódki,
- fig. 5 — przedstawia powiększony przekrój zamku kłódki.

Składa się ona z następujących części: kadłuba a w kształcie skrzynki ze zgrubieniami a_1 i a_2 , przykrywającego zupełnie skoble z , umocowane w drzwiach, z ryglą b i mechanizmu zamykającego. Podstawa korpusu winna być przystosowana do powierzchni części zamykanych, np. na fig. 3 podstawa jest prosta, na fig. 4 ma kształt kąta prostego. Rygiel b może być okrągłym jak na rysunku, lub prostokątnym; koniec jego jest zatoczony. Przechodzi on przez zgrubienie a_1 korpusu a i wchodzi swym zatoczeniem w drugie zgrubienie a_2 , w którym osadzona jest sprężyna c , wypychająca rygiel nazewnątrz. W zgrubieniu a_1 jest przytwierdzony trzpień f , wystający koniec którego wchodzi w podłużny kanał b_1 rygla b i zapobiega obracaniu się rygla koło swej osi (to ostatnie urządzenie

przy ryglu prostokątnym jest zbyt czuły). Zewnętrzna płaszczyzna rygla b , gdy jest on wciśnięty w korpus a , tworzy jedną powierzchnię z korpusem. W pobliżu tej płaszczyzny rygiel b posiada cylindryczne wgłębienie b_2 . Służy ono do jego zamknięcia zapomocą specjalnego mechanizmu. Ten ostatni składa się z trzpienia g o kształcie walcowym, dolny koniec którego jest dopasowany do otworu b_2 rygla b . Powyżej walcowej części trzpień g posiada okrągłą płytkę g_1 , stanowiącą jedną z nim całość, zaopatrzoną zębem g_2 , mogącym przesuwac się w górę i nadół w odpowiednim podłużnym rowku w zgrubieniu a_1 . Powyżej płytki tej trzpień jest nagwintowanym. Jest on umieszczony w zgrubieniu a_1 korpusu a w przytwierdzonej do tego ostatniego zapomocą śrubki m tulei h , która za pośrednictwem drugiej tulejki k i sprężyny n , cisnącej na płytkę g_1 , przyciska trzpień g do rygla b . Wyżej wspomniana tuleja h posiada stożkowe wydrażenie h_1 ; dolna jej powierzchnia h_2 jest karbowaną lub pokrytą drobnymi ząbkami, nadającą jej szorstkość. Równie szorstką jest górna powierzchnia k_1 kołnierza tulejki k , wchodzącego między zwoje sprężyny n . Górna krawędź tulejki k , nagwintowanej z zewnątrz względnie z wewnątrz, zaopatrzona jest w zęby. Do otwierania kłódki służy klucz sztorcowy x o wymiarach zewnętrznych powierzchni, odpowiadających wymiarom wewnętrznym tulei h , z otworem, wewnątrz nagwintowanym gwintem takim, jaki ma trzpień g , z uzębieniem na końcu, odpowiedniem do uzębienia tulejki k . W celu otwarcia kłódki należy włożyć klucz x w tuleję h i tam go obrócić. Dzięki nacięciom na końcu klucza, zazębiającym się z takimiż nacięciami na górnej krawędzi tulei k , ta ostatnia zostaje również wprowadzona w ruch obrotowy, który powoduje wkręcenie się jej na trzpień g (obracaniu się tego ostatniego wokoło swej osi zapo-

biega ząb g_2 , posuwający się w podłużnym rowku). Gdy koniec trzpienia g wzniesie się nad powierzchnią tulei k , gwintowany otwór w kluczu wkręca się na gwint trzpienia i powoduje wyciąganie jego z otworu b_2 rygla b . Po zupełnem wyjściu trzpienia g z otworu b_2 , sprężyna c wypycha zupełnie rygiel b , co powoduje otwarcie kłódki. Z otwartej kłódki klucza wyjąć nie można. Zamykanie kłódki skutecznia się przez obracanie klucza w odwrotną stronę do chwili, gdy wyzwoli się on z połączenia z trzpieniem g . Szorstkie powierzchnie na tulei k i denku tulei h zapobiegają otwieraniu kluczem za długim.

Jak widać z powyższego opisu, kłódka powyżej opisana chroni w zupełności skoble zamykanych części od bezpośredniego uszkodzenia; następnie dobranie klucza jest wielce utrudnionem, gdyż bardzo wiele części w kluczu i kłódce muszą być identycznymi: mianowicie długość i średnica klucza, długość i pochylenie jego stożkowej części muszą ściśle odpowiadać elementom tulei h , zazębienie na końcu klucza musi być takie same, jak i na tulei k , wreszcie średnica i skok gwintu w otworze klucza muszą być takie same, jak średnica i skok gwintu trzpienia.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kłódka, znamieną tem, że ma kształt zupełnie gładkiej skrzynki bez żadnych nazewnątrz występow, formy dostosowanej do miejsca osadzenia zamykanych skobli, które po zamknięciu zostają całkowicie w niej schowane.

2. Kłódka według zastrz. 1, znamieną tem, że składa się z trzech części: kadłuba (a), rygla (b) i zatrzymu (g), zaryglowującego rygiel, osadzonego w kadłubie i pozostającego pod działaniem sprężyn, które utrzymują w wydrażeniu korpusu tuleję (h i k) przyczem górna krawędź tulei (k), zaopatrzona w nacięcia, wystaje ponad koniec

trzipienia (*g*) i kołnierz jej jest karbowany na górnym brzegu, podobnie jak spód tulei (*h*).

3. Kłódka według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, że do jej otwarcia służy klucz sztorcowy, wystająca część którego ma ściśle dla danej kłódki określone długość, sto-

żek i nacięcie końcowe i którego otwór wewnętrzny ma średnicę i gwint wewnętrzny, dokładnie dostosowane do odpowiednich części kłódki.

Zdzisław Frendzel.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

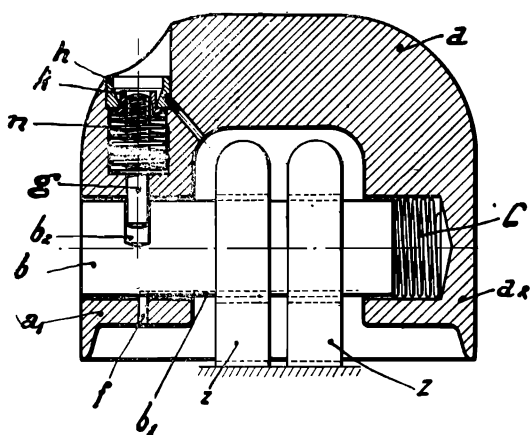

Fig. 2.

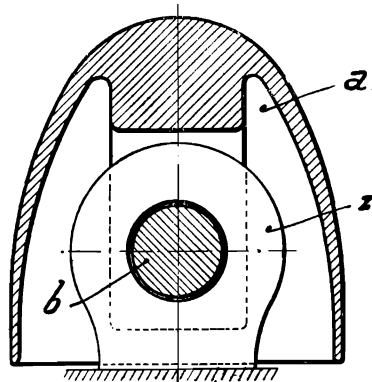

Fig. 3.

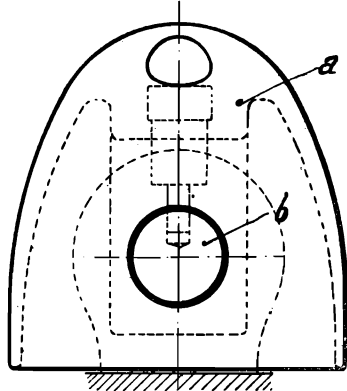

Fig. 4.

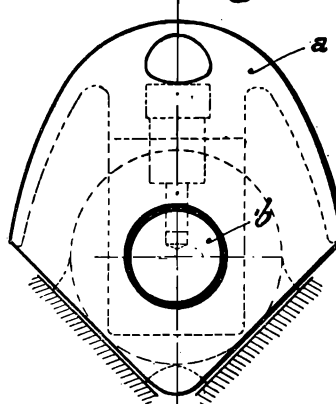

Fig. 5.

